

biblioteca rao

BRAD MELTZER

JOCUL ZERO

Traducere din limba engleză
MIHAELA-CRISTINA LAZĂR

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MELTZER, BRAD

Jocul zero / Brad Meltzer; trad.: Lazăr Mihaela-Cristina.–

București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-83-5

I. Mihaela-Cristina, Lazăr (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD MELTZER
The Zero Game
© 2004 by Forty-four Steps, Inc.
Această ediție a fost publicată prin înțelegere
cu Warner Books, New York
New York, SUA
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-83-5

Pentru Jonas, fiul meu,
care mă ține de mână,
mă trage după el
și mă duce în cea mai
dragă aventură.

MULȚUMIRI

Există un singur nume pe coperta acestei cărți, dar am crezut mereu că e nevoie de mult mai mult pentru a transforma un produs al imaginației în realitate. Din acest motiv, aș vrea să le mulțumesc următorilor: întotdeauna prima, dragostea mea Cori. Ca să citez pe cineva mai inteligent decât mine: „Cuvintele nu sunt reale până nu le citește Cori“. Mi-a fost mereu primul redactor și consilier, însă pentru această carte, datorită funcției sale de avocat la Congres, a fost, de asemenea, ochii și urechile din lumea complexă de la Capitol Hill. Ceea ce nu știe ea este cât de umil o priveam cum își făcea treaba. Luptându-se mereu pentru o cauză dreaptă, ea credea că mă învăța mecanica politicii. Ceea ce a făcut de fapt a fost să îmi amintească ce înseamnă idealismul. Te iubesc pentru asta, și pentru mult mai multe. Există nenumărate motive pentru care n-aș fi putut face asta fără tine, C. Jill Kneerim, care îmi este agent și prietenă, ale cărei observații și intuiție mă provoacă să fiu sincer în scriitura mea. Îndrumarea ei este printre primele lucruri pe care le caut, însă ceea ce prețuiesc este prietenia ei (chiar mai mult decât își dă ea seama). Elaine Rogers, pentru munca extraordinară pe care a depus-o încă de la început. Ike Williams, Hope Denekamp, Elizabeth Dane, Seana McInerney și toți ceilalți oameni incredibil de amabili de la Agenția Kneerim & Williams.

Acum, mai mult decât oricând, aș vrea să le mulțumesc părinților mei, a căror iubire necondiționată m-a adus unde sunt astăzi.

The logo for LYBRIS, featuring the word "LYBRIS" in a stylized font inside a circular emblem with an open book at the base.

Ei mă mențin cu picioarele pe pământ, mă susțin și îmi amintesc mereu unde este adevăratul meu cămin. Tot ceea ce sunt eu, tot ce am – a pornit de la ei. Îi mulțumesc surorii mele Bari, una dintre cele mai puternice persoane pe care le cunosc, pentru că m-a încurajat de fiecare dată când am avut nevoie. Mulțumesc, Bari, pentru tot ce faci. Dale și Adam Flam m-au ajutat să inventez jocul, iar Bobby Flam și Ami și Matt Kuttler au citit primele ciorne. Iubirea și susținerea lor m-au ajutat în tot acest timp. Îi mulțumesc lui Steve „Scoop“ Cohen, colegul meu visător, fratele meu în creativitate și geniul complet nebun, pentru momentul de „evrika“ ce a condus la nașterea acestei cărți. Ideile sunt amuzante; prietenia este mult mai valoroasă. Mulțumesc, Cheese! Lui Noah Kuttler, fără ajutorul căruia aș fi complet pierdut. Noah este primul ghid după care mă iau, în afară de soția mea, atât este de talentat. Știe că face parte din familie – sper doar că își dă seama cât de binecuvântat mă simt că îl am în viața mea. Ethan și Sarah Kline m-au ajutat să dezvolt jocul, iar Ethan m-a încurajat să fiu scriitor încă de la primul meu manuscris. Lui Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paulo Pacheco, Joel Rose, Chriss Weiss și Judd Winick, alter ego-urile mele, ale căror reacții și prietenii de neclintit sunt o sursă nesfârșită de inspirație.

În fiecare roman, scopul este să faci ca o născocire să pară un fapt real, de necontestat. Singura metodă de a realiza acest lucru este să te înarmezi cu detalii. Le datorez următorilor oameni multe mulțumiri pentru că mi-au pus la dispoziție aceste detalii: fără nici o îndoială, când a venit vorba să explic cum funcționează de fapt guvernul, Dave Watkins mi-a fost sensei pe probleme de Congres – un profesor incredibil și suficient de calm ca să îmi răspundă la toate întrebările prostești. De la dezbaterea privind ideile inițiale și până la verificarea la sânge a capitolului final, am avut încredere în el pentru fiecare detaliu. Nu m-a dezamăgit niciodată. Scott Strong a fost acest Indiana Jones de la Capitoliul SUA și m-a ghidat prin pasajele neexplorate și tunelurile abandonate. Prietenia și încrederea lui au fost indispensabile pentru a crea această realitate. Tom Regan m-a dus la doi kilometri și jumătate sub pământ și mi-a amintit cum a fost construită această țară. Sper doar să știe

ce impact a avut amabilitatea lui asupra mea. Lui Sean Dalton, pentru că și-a petrecut zile întregi explicându-mi fiecare detaliu al procesului de alocare, ceea ce nu este un lucru prea ușor. Faptul că stăpânea atât de bine detaliile a fost esențial pentru această carte. Lui Andrea Cohen, Chris Guttman-McCabe, Elliot Kaye, Ben Lawskey și Carmel Martin, pentru că au fost disponibili de fiecare dată când am avut nevoie de ei. Partea cea bună a fost că, fiind prietenii mei, le puteam pune cele mai stupide întrebări. Dick Baker este el însuși o instituție. Generozitatea și cunoștințele sale istorice au adus instituția Capitolului la viață. Julian Epstein, Perry Apfelbaum, Ted Kalo, Scott Deutchman, Sampak Garg și toți cei de la Comitetul Juridic al Camerei sunt pur și simplu cei mai tari. Mi-au făcut prezentările, au dat explicații și mi-au venit în ajutor de fiecare dată. Lui Michone Johnson și Stephanie Peters le mulțumesc pentru că au fost prietenele minunate care m-au inspirat să-i dau viață lui Viv. Luke Albee, Marsha Berry, Martha Carucci, Jim Dyer, Dan Freeman, Charles Grizzle, Scott Lilly, Amy McKennis, Martin Paone, Pat Schroeder, Mark Schuermann, Will Smith, Debbie Weatherly și Kathryn Weeden m-au invitat în lumea lor și mi-au răspuns la fiecare întrebare. Nu pot să le mulțumesc suficient pentru ajutor. Congresmenii John Conyers, Harold Ford Jr. și Hal Rogers au fost atât de generoși încât să mă invite la ei – acelea au fost printre cele mai bune zile ale procesului de scriere a cărții. Loretta Beaumont, Bruce Evans, Leif Foncesbeck, Kathy Johnson, Joel Kaplan, Peter Kiefhaber, Brooke Livingston și Chris Topik mi-au arătat munca incredibilă care se face la Alocări Interne. Îi mulțumesc lui Mazen Basrawi pentru că m-a lăsat să *văd* prin ochii unui orb. Lui Lee Alman, David Carle, Bruce Cohen, George Crawford, Jerry Gallegos, Jerry Hartz, Ken Kato, Keith Kennedy, David Safavian, Alex Sternhill, Will Stone și Reid Stuntz pentru că mi-au oferit o imagine realistă a vieții de la Hill. Chris Gallagher, Rob Gustafson, Mark Laisch, William Minor și Steve Perry au fost experții mei în arta lobby-ului. Lui Michael Brown, Karl Burke, Steve Mitchell și Ron Waterland de la Barrick Gold pentru ajutorul lor când

The logo for LYBRIS is located at the top left of the page. It features the word "LYBRIS" in a stylized, serif font, enclosed within a circular emblem that resembles an open book with pages fanning out.

am coborât în mină. Michael Bowers, Stacie Hunhoff, Paul Ordal, Jason Recher, Elizabeth Roach și Brooke Russ mi-au amintit de tinerețe și mi-au împărtășit emoțiile de a fi curieri. Bill Allen, David Angier, Jamie Arbolino, Rich Doerner și James Horning mi-au oferit detaliile de construcție ale Capitoliului. Le mulțumesc lui David Beaver, Terry Catlain, Deborah Lanzone, John Leshy, Alan Septoff și Lexi Shultz pentru că m-au ajutat în problemele miniere și schimburile de terenuri. Doctorului Ronald K. Wright, pentru sfaturile întotdeauna extraordinare, legate de medicina legală. Keith Nelson și Jerry Shaw m-au învățat abilități de luptă. Dr. Ron Flam și Bernie Levin mi-au povestit despre orașul de baștină. Lui Edna Farley, Kim din L.A., Jon Faust, Jo Ayn „Joey“ Glanzer, Harvey Goldschmid, Bill Harlan, Paul Khoury, Daren Newfield, Susan Oshinsky, Adam Rosman, Mike Rotker, Greg Rucka și Matthew Weiss le mulțumesc pentru că mi-au oferit restul detaliilor. Lui Brian Lipson, Phil Raskind și Lou Pitt, ale căror muncă și prietenie le prețuiesc foarte mult. Lui Kathleen Kennedy, Donna Langley, Mary Parent și Gary Ross, pentru credința extraordinară, lucru nemaivăzut. Îi mulțumesc lui Rob Weisbach, pentru că a fost primul care a spus da, și tuturor celorlalți prieteni și membri ai familiei, ale căror nume trăiesc pentru totdeauna în acest pagini.

În încheiere, aș vrea să mulțumesc tuturor celor de la Warner Books: Larry Kirschbaum, Maureen Egen, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Karen Torres, Martha Otis, Chris Barba, cea mai drăguță și muncitoare persoană din industria spectacolului, și tuturor ceilalți oameni incredibili care mă fac să mă simt parte din familie. Ei sunt cei care pun umărul la greu și motivul pentru care această carte se află în mâinile dumneavoastră. Aș dori de asemenea să îi mulțumesc din suflet editoarei mele, Jamie Raab. Din momentul în care ne-am cunoscut, m-am aflat în grija ei, însă aceasta este prima carte la care ea e editoare exclusivă. Eu sunt cel norocos. Observațiile ei despre personaje m-au făcut să cercetez mai profund și, datorită sugestiilor ei, aceste pagini sunt mai bune decât cum le-a găsit ea inițial. Fiecare scriitor ar trebuie să

aibă acest binecuvântat noroc. Mulțumesc din nou, Jamie, pentru prietenia ta, entuziasmul nesfârșit și, mai presus de orice, pentru încrederea ta.

Dacă poporul american ar afla ce se petrece aici,
l-ar dărâma cărămidă cu cărămidă.

HOWARD R. RYLAND
Ofițer de poliție la Capitoliu

... adevărata problemă este că guvernarea este plictisitoare.

P.J. O'ROURKE

1

Locul meu nu e aici. Nu mai e de ani de zile. Când am venit prima oară la Capitol Hill ca să lucrez pentru Nelson Cordell, membru al Congresului, a fost altfel. Dar chiar și Mario Andretti¹ se plictisește în cele din urmă să conducă în cursă cu trei sute de km la oră în fiecare zi. Mai ales dacă te învârti în cerc. Eu m-am învârtit în cerc timp de opt ani. E timpul să ies din acest joc.

– N-ar trebui să fim aici, insist eu în timp ce stau în fața pisoarului.

– Ce tot zici acolo? mă întreabă Harris, desfăcându-și fermoarul în dreptul pisoarului de lângă mine.

Trebuie să-și lungească gâtul ca să-mi vadă în întregime statura deșirată. La 1,93 m înălțime, am corpul ca un palmier și pot să privesc fix în creștetul capului său cu păr brunet, răvășit. Știe că sunt agitat, dar, ca întotdeauna, el își păstrează calmul în mijlocul furtunii.

– Hai, Matthew, nu-i pasă nimănui de semnul de pe ușă.

Crede că sunt îngrijorat în legătură cu toaleta. O dată în viață, se înșală și el. Chiar dacă asta e toaleta de lângă sala de plen a Camerei Reprezentanților și are un semn pe ușă pe care scrie „Doar pentru membri“, adică membri ai Congresului, adică ei, nu noi, după tot timpul pe care l-am petrecut aici, știu foarte bine că membrii formali n-o să împiedice doi angajați din personal să se ușureze.

¹ Mario Andretti (născut pe 28 februarie 1940) a fost pilot de Formula 1, campion mondial în 1978 și multiplu campion în Indy Car. (n.tr.)

– Lasă toaleta, îi spun eu lui Harris. Mă refer chiar la Capitoliu. Locul nostru nu mai e aici. Adică, luna trecută am împlinit opt ani de muncă aici, și ce am realizat? Împart biroul cu un membru al Congresului, care săptămâna trecută s-a lipit de vicepreședinte pentru a fi sigur că intră și el în poza din ziarul de a doua zi. Am treizeci și doi de ani – pur și simplu nu mai e amuzant.

– Amuzant? Ai impresia că ar trebui să fie amuzant, Matthew? Ce-ar spune Lorax dacă ar auzi asta? Întreabă el, arătându-mi cu bărbia către insigna Dr. Seuss *Lorax*¹ prinsă de reverul sacoului meu bleumarin.

Ca întotdeauna, știe precis la ce sunt sensibil. Când am început să lucrez în domeniul protecției mediului pentru domnul Cordell, nepotul meu de cinci ani mi-a dat o insignă ca să-mi arate cât de mândru era de mine. „Eu sunt Lorax – vorbesc în numele copacilor“, spunea el întruna, recitând din memorie pasaje din cartea pe care i-o citeam când era mai mic. Nepotul meu are acum treisprezece ani. Pentru el, Dr. Seuss este doar un scriitor de cărți pentru copii, însă pentru mine, chiar dacă nu e decât un gablonț... când mă uit la micul Lorax portocaliu, cu mustața blondă și stufoasă... îmi dau seama că unele lucruri încă mai contează.

– Da, chiar așa, spune Harris. Lorax se bate mereu pentru o cauză dreaptă. Vorbește în numele copacilor. Chiar și atunci când nu e amuzant.

– Dintre toți oamenii, tocmai tu nu ar trebui să începi să spui asta.

– Asta nu prea e un răspuns de tip Lorax, adaugă el cu o voce cântată. Nu-i așa, LaRue? spune el, întorcându-se spre bărbatul bătrân, de culoare, care a stat în tot acest timp chiar în spatele nostru, pe scaunul de unde lustruiește pantofi.

– N-am auzit niciodată de Lorax, răspunde LaRue, cu ochii la televizorul de deasupra ușii, la care se difuzează C-SPAN². Am fost întotdeauna genul care se uita la *Horton Hears a Who*³. Privește în gol, apoi adăugă: Ce elefant drăguț...

¹ *The Lorax* – carte pentru copii, scrisă de Dr. Seuss și publicată pentru prima dată în 1971 (n.red.)

² Post de televiziune care transmite permanent emisiile guvernamentale. (n.red.)

³ Film de animație bazat pe cartea cu același nume scrisă de Dr. Seuss, personajul principal fiind un elefant. (n.tr.)

Înainte ca Harris să mai spună ceva, uşile batante ale toaletei se deschid violent, şi un bărbat cu un sacou gri şi papion roşu se repede înăuntru. Îl recunosc imediat. Deputatul William E. Enemark din Colorado – decanul Camerei Reprezentanţilor şi cel mai vechi membru al Congresului. De-a lungul anilor, a văzut totul, de la desegregaţie până la Spaima Roşie¹, Vietnam, Watergate, Lewinski şi Irak. Dar, în timp ce îşi atărnă jacheta de cuierul sculptat de mână şi se grăbeşte către cabina de lemn din spate, nu ne vede. Iar eu şi Harris ne tragem fermoarele şi abia ne uităm la el.

– Exact ce-ţi spuneam, îi şoptesc lui Harris.

– Ce? El? Îmi şopteşte, arătând spre cabina lui Enemark.

– Tipul e o legendă vie, Harris. Îţi dai seama cât de oboşiţi trebuie să fim încât să-l lăsăm să treacă pe lângă noi fără să-l salutăm?

– E pe ducă...

– Încă mai poţi să-l saluţi, nu?

Harris se strâmbă, apoi arată spre LaRue, care dă volumul mai tare la C-SPAN. Orice ar vrea să spună Harris, e clar că LaRue nu vrea să audă.

– Matthew, îmi pare rău să-ţi zic, dar singurul motiv pentru care nu i-ai spus un „Bună ziua, domnule deputat“, e pentru că îi consideri acţiunile ecologiste o porcărie.

E greu să contrazici așa ceva. Anul trecut, Enemark a fost principalul beneficiar ai banilor de campanie proveniţi din industria lemnului, a uleiului şi din cea nucleară. Ar fi tăiat tot Oregonul, ar fi pus panouri publicitare în Marele Canion şi ar fi votat să-şi paveze propria grădină cu blănurile puilor de focă dacă ar fi ştiut că asta îi aduce mai mulţi bani.

– Dar chiar şi așa, dacă aş fi fost un proaspăt absolvent de facultate la douăzeci şi doi de ani, tot i-aş fi întins mâna şi i-aş fi spus un scurt „Bună ziua, domnule deputat“. Îţi spun, Harris, opt ani sunt de ajuns – nu mai e deloc amuzant.

¹ Termenul de „Spaimă Roşie“ (The Red Scare) desemnează două perioade din istoria SUA, caracterizate printr-un puternic anticomunism: Prima Spaimă Roşie, între 1917 şi 1920, şi a Doua Spaimă Roşie, între 1947 şi 1957. A Doua Spaimă Roşie, la care se face referire aici, a constat în opoziţia faţă de comuniştii interni sau străini, care influenţau societatea intrând în guvernul federal. (n.tr.)

Stând încă la piscoar, Harris se oprește. Își mijește ochii verzi și mă studiază cu aceeași privire diabolică ce m-a adus pe bancheta din spate a unei mașini de poliție pe când eram studenți la Duke.

– Hai, Matthew, suntem în Washington D.C., distracția și jocurile sunt peste tot, mă tachinează el. Trebuie doar să știi unde să le cauți.

Înainte să îmi dau seama ce se-ntâmplă, mâna îi zvâcnește spre insigna mea cu Lorax de pe rever. Îi aruncă o privire lui LaRue, după care se uită la jacheta din cuier a domnului congressman.

– Ce faci?

– Te înveselesc, îmi promite el. Crede-mă, o să-ți placă la nebunie. Nu te mint.

Iat-o. „Nu te mint.“ Sintagma preferată a lui Harris – și primul semn al unui pericol iminent.

Trag apa folosindu-mi cotul. Harris trage apa cu o smucitură puternică. Nu i-a fost niciodată frică să se murdărească.

– Cât îmi dai dacă o pun pe reverul lui? șoptește el, arătându-mi-l pe Lorax și îndreptându-se către sacoul lui Enemark.

– Harris, nu... șuier eu. O să te omoare.

– Punem pariu?

Din cabină se aude hurea pe care-l face suportul de hârtie igienică atunci când se învârte. Enemark mai are puțin și termină.

În timp ce Harris îmi aruncă un zâmbet, încerc să îl apuc de mână, dar se ferește cu o agilitate naturală. Așa operează și în toate luptele politice. Odată ce și-a stabilit un scop, omul ăsta e de neoprit.

– Eu sunt Lorax, Matthew. „Vorbesc în numele copacilor!“ râde el în timp ce rostește aceste cuvinte.

Privindu-l cum se furișează ușor spre sacoul lui Enemark, nu pot decât să râd și eu cu el. E o farsă prostească, dar dacă îi reușește...

Îmi retrag cuvintele. Harris nu eșuează în nimic. De aceea, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, era unul dintre cei mai tineri șefi de cabinet angajați vreodată de un senator. Și tot de aceea, la treizeci și cinci de ani, nimeni, nici măcar cei mai în vârstă, nu se atinge de el. Jur, uneori ar putea să facă bani din ceea ce spune. Norocul meu că vechii prieteni din facultate au parte de asta pe gratis.

– Cum e vremea, LaRue? îl întreabă Harris pe domnul Lustruiește-Pantofi, care, din locul său de lângă podeaua cu gresie, are o vedere mai bună asupra a ceea ce se întâmplă în cabină.

Dacă ar fi vorba de altcineva, LaRue ar trăncăni vrute și nevrute și nu i-ar da atenție. Dar nu este vorba de altcineva, ci de Harris.

– Senin și însořit, spune LaRue aplecându-și capul sub cabină. Deși se apropie cu iuțeală o furtună...

Harris dă din cap, mulțumindu-i, și își îndreaptă cravata roșie, pe care știu că a cumpărat-o de la tipul care le vinde la ieșirea din stația de metrou. În calitate de șef de cabinet pentru senatorul Paul Stevens, ar trebui să poarte ceva mai frumos, dar la felul în care muncește Harris, nu are nevoie să impresioneze pe nimeni.

– Apropo, LaRue, ce s-a întâmplat cu mustața ta?

– Nu i-a plăcut soției, a zis că seamăn prea mult cu Burt Reynolds.

– Ți-am zis eu, nu poți avea și mustața, și un 'Trans Am¹ – ori una, ori alta.

LaRue râde, iar eu dau din cap. Când părinții fondatori au înființat guvernul, au împărțit legislativul în două părți: Camera Reprezentanților și Senatul. Eu lucrez aici, la Camera Reprezentanților, în jumătatea de sud a Capitolului. Harris lucrează la Senat, tocmai în nord. E o lume total diferită acolo, dar cumva, Harris încă își mai aduce aminte de ultima schimbare de imagine făcută de lustragiul nostru. Nu știu de ce mă miră. Spre deosebire de monștrii care se perindă pe aceste coridoare, Harris nu vorbește cu lumea în stilul manipulării politice. O face pentru că acesta este darul lui – fiind băiatul unui bărbier, e bun de gură. Iar oamenii îl iubesc pentru asta. De aceea, când intră într-o cameră, senatorii se adună de obicei în jurul lui, iar la bufet, femeia de acolo îi pune un polonic în plus cu pui în burrito.

Punând mâna pe sacoul lui Enemark, Harris îl smulge din cuier și cotrobăie în căutarea reverului. În spatele nostru, se aude cum Enemark trage apa. Ne întoarcem cu toții spre cabină. Harris încă ține sacoul. Înainte ca unul din noi să reacționeze, ușa cabinei se deschide.

¹ Automobil de curse, creat în 1966 de compania Sports Car Club of America (n.tr.)

Dacă am fi fost proaspăt angajați, acesta ar fi fost momentul în care ne-am fi panicat. În schimb, îmi mușc interiorul obrazilor și inspir adânc din calmul lui Harris. Vechile instincte ies din nou la iveală. În timp ce ușa cabinei se deschide, mă duc să îl întâmpin pe domnul deputat. Tot ce trebuie să fac e să câștig câteva secunde pentru Harris. Singura problemă e că Enemark se mișcă prea repede.

Trecând pe lângă mine fără ca măcar să se uite în sus, Enemark e genul de om care evită cu nonșalanță oamenii. Ieșind din cabină, se îndreaptă direct către cuier. Dacă Harris este prins cu sacoul în mână...

– Domnule deputat...! strig eu.

Nu încetinește. Mă întorc să-l urmăresc, însă, atunci când fac asta, observ, spre surprinderea mea, că sacoul lui Enemark atârna moale în cuier. Se aude cum curge apa în partea dreaptă a toaletei. Harris își spală mâinile la chiuvetă. De partea cealaltă, LaRue își sprijină bărbia în palmă, atent la C-SPAN, cu degetele peste gură. Să nu vezi răul, să nu auzi răul și să nu vorbești de rău.¹

– Poftim? întrebă Enemark, luându-și sacoul din cuier.

Din felul cum îi îmbracă antebrațul, nu pot să îi văd reverul. Insigna nu se vede nicăieri.

Mă uit la Harris, care afișează un calm aproape hipnotic. Ochii lui verzi dispar într-o ușoară strângere din ochi, iar sprâncenele negre par să îi acopere toată fața. Japoneza e mai ușor de citit.

– Fiule, ai spus ceva? repetă Enemark.

– Voiam doar să vă salutăm, domnule, întrerupe Harris, sărindu-mi în ajutor. E o adevărată onoare să vă întâlnim. Nu-i așa, Matthew?

– S-sigur, spun eu.

Pieptul lui Enemark capătă volum când aude acest compliment.

– Vă mulțumesc frumos.

– Mă numesc Harris... Harris Sandler... spune el, prezentându-se, în ciuda faptului că Enemark nu l-a întrebat.

¹ Cele trei principii japoneze ilustrate de maimuțele înțelepte: Mizaru – își acoperă ochii, Kikazaru – își acoperă urechile și Iwazaru – își acoperă gura. (n.tr.)

Îndepărtându-se de la chiuvetă, Harris îl studiază pe Enemark ca pe o tablă de șah. E singura cale de a fi mereu cu zece mișcări înaintea.

Domnul deputat întinde mâna, însă Harris se ferește.

– Îmi pare rău... am mâinile ude... explică el. Apropo, domnule congresmen, acesta este Matthew Mercer. Lucrează la Fonduri Interne pentru domnul deputat Cordell.

– Îmi pare rău să aud asta, mă împunge Enemark cu un răs forțat în timp ce îmi strânge mâna.

Idiotul. Fără a mai spune ceva, își deschide sacoul și își bagă mâna într-una din mâneci. Mă uit la rever. Nu e nimic acolo.

– Să aveți o zi frumoasă, domnule, îi urează Harris lui Enemark în timp ce acesta își bagă și cealaltă mână în a doua mână.

Când cealaltă parte a sacoului i se așază pe piept, o mică străfulgerare de lumină îmi atrage privirea. Acolo... pe celălalt rever... era o insignă cu steagul american... un mic triunghi cu o sondă de petrol... și Lorax, ai cărui ochi mari de Dr. Seuss zâmbesc către mine.

– Ia te uită, îi spune Harris deputatului. Văd că purtați mascota forestieră.

Mă întorc spre LaRue, dar își ține privirea ațintită în pământ pentru a se abține să nu râdă.

– Da... cred, latră Enemark, uitându-se și el la Lorax.

Nerăbdător să termine cu flecăreala, deputatul părăsește toaleta și se îndreaptă spre coridor către sala de plen a Camerei Reprezentanților. Nici unul dintre noi nu se mișcă până nu se închide ușa.

– Mascota *forestieră*? izbucnesc eu într-un final.

– Ți-am spus eu că încă mai există distracție, spune Harris, uitându-se în sus la micul televizor să vadă ce mai e pe C-SPAN.

Încă o zi obișnuită de muncă.

– Trebuie să-i povestesc asta lui Rosie... spune LaRue, în timp ce iese din încăpere.

– Harry, o să te prindă ei odată și-odată.

– Asta doar dacă gândesc mai repede decât noi, răspunde Harris în timp ce se închide ușa.

Eu încă mai râd. Harris continuă să studieze canalul C-SPAN.

– Ai observat că Enemark nu s-a spălat pe mâini? Întreabă el. Deși asta nu l-a oprit să-ți strângă ție mâna.

Mă uit la palmele deschise și mă îndrept spre chiuvetă.

– Uite...grupajul de imagini! strigă Harris, arătând spre C-SPAN.

Pe monitor, kongresmenul Enemark se apropie de podium cu obișnuitul său mers fudul de cowboy. Dar dacă te uiți foarte atent – când luminile cad direct pe el – insigna cu Lorax strălucește precum o mică stea pe pieptul lui.

– Sunt kongresmenul William Enemark și vorbesc în numele oamenilor din Colorado, anunță el la televizor.

– Ce amuzant, zic eu. Credeam că vorbește în numele copacilor.

Spre uimirea mea, Harris nu zâmbește, doar își scarpină gropița din bărbie.

– Te simți mai bine? Întreabă el.

– Bineînțeles – de ce?

Se sprijină de peretele din furnir și nu își dezlipște ochii de televizor.

– Chiar vorbeam serios adineauri. Există niște jocuri grozave pe aici.

– Te referi la astfel de jocuri?

– Ceva de genul. Simt un timbru total diferit și foarte serios în vocea lui.

– Nu înțeleg.

– Of, Matthew, se află chiar în fața ta, spune el cu o nuanță rară de accent rural de Pennsylvania.

Îi arunc o privire lungă, intensă, și mă scarpin în părul nisipiu. Sunt cu un cap mai înalt decât el. Cu toate astea, el rămâne singura persoană pe care am așezat-o pe un pedestal.

– Ce vrei să spui, Harris?

– Voiai distracție, nu?

– Depinde la ce fel de distracție te referi.

Dezlîpindu-se de pe perete, Harris rânjește și se îndreaptă spre ușă.

– Crede-mă, vei avea parte de mai multă distracție decât ai avut în toată viața. Nu te mint.